

Sánta Miriám

Hétfőn meghalsz

Csak ezért van három napod.
Ezért az üres megnyugvásért,
hogy többé nem vagy homokóra.
Nem csúszol át egy vékony üvegyakon,
többé nem értesz az irodalomhoz,
nem írod meg határidőre a szöveget,
és nem halogatód az e-maileket sem.
Nem érdekelnek a tucatjával felbukkanó sminkvideók,
és az sem, hogy arcod tele pattanással.
Nem őrlőd magad homokszemekké,
tudván, hogy mindig van holnap.
Egyre több kék plakát kerül a budapesti metrókba,
és eggyel kevesebb nyelven beszélhetsz nyilvános helyeken.
Nem érdekel, hogy öt év múlva is szénné égnék majd emberek
néhány elhanyagolt koncertteremben, az üszkös láb
is úgy porlad el, mint a homokdűnék legalsó rétege.
Nem súrlódsz lassan az üvegfalhoz,
nem kelsz fel többé macskagyökér-maradékokkal
görcsbe rándult beleidben.
Nem fogod egységesíteni a lábjegyzeteket.
És nem fogsz okostelefonért sem sóvárogni.

Üdvöz légy az örök internet birodalmában,
hozsánna a kettes számrendszerben,
az alaplapodra száradt homokrétegbe
ismeretlen próféta rajzol.

Nem izgalmas, hogy ki kapta meg az ösztöndíjat,
kit milyen munkahelyre vettek fel,
és ki döglik éhen ebben a pillanatban
a szelektív hulladékgyűjtő mellett
egy virágos abroszba kapaszkodva.
A háttérben gumicsizmás alakok simogatják a képernyőket,
hűtőszekrényedben egy doboz margarin és félujjnyi sajt.
Nincs kórház, nincs egyetem, nincs kávézó, ördög, straight edge,
kevert nyelv, roncsolt nyelv, jogi nyelv és postahivatal.
Nincs homokszem-pergés. Az életed alakja nem a VLC media player
hangsávjának pirostól zöldig tartó derékszöge,
nem a tilostól szabadig, alanytól a tárgyig, éntől a miig,
nem léteznek többé katonásan sorakozva a nominális szerkezetek.
És nincs performativitás.

Péntek reggeltől vasárnap estig történik.
Megcsókolod a kocsiban, a karosszéria fénye alatt.
Szarvassá változol egy éjszakára,
búcsút veszel a kígyótól, megütsz valakit,
elmondod, hogy szereted.
Harmadnapon eltörik az üveg.